

Art af Forhandling Sted. Det var det, der meget rigtigt foranledigede mig til at sige, at det var en Anvendelse af en Taktik, som nærmere sig Begrebet „politisk Brutalitet“, et Begreb, hvis Anvendelse i øvrigt ligger det ærede Medlems blide og værdige Temperament saare fjernt, eller saadan noget lignende.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Betragtninger om, hvad Mindretallet her vil kunne opnaa, da det i Virkeligheden vilde føre til, at jeg skulde kunne gøre Rede for, hvad Folketingsflertallets Taktik vil komme til at gaa ud paa, og hvorledes det mener at kunne gennemføre sine Synspunkter, og det har jeg hverken Bemyndigelse eller Evne til. Jeg skal derfor indskrænke mig til at gøre en kort Bemærkning om det første, den ærede Ordfører sagde. Han udtalte, at jeg havde fremhævet Vanskelighederne for os ved at vise den fornødne Imødekommenhed, naar Grundloven nu blev bragt til at strande. Det er jo nok rigtigt, men jeg ser saaledes paa det og fremhævede det ogsaa i min Tale, at de største Vanskeligheder bliver for saa vidt ikke paa vor Side. Vanskelighederne bliver paa Venstres Side, nemlig ved at opnaa de Indrømmelser, som er fornødne til en Valglov, der kommer til at hvile paa det Grundlag, Venstre ønsker.

Trier: Det er ganske rigtigt, at den ærede Ordfører (Jørgen Pedersen) fra først af her i Tinget og gennem alle Forhandlingerne i Fællesudvalget har sagt, at de Punkter, man omtalte, og som var det væsentlige, der overhovedet forelaa af Forslag fra Landstingets Side, var urørlige. For mig stiller det sig da saaledes, at der maa være en forskellig Opfattelse af, hvad et Fællesudvalg er og betyder. Jeg har ikke troet, at et Fællesudvalg var en Forsamling, i hvilken man fra først af, inden Forhandlingerne var begyndt, slog fast, at man overhovedet ikke vilde fravige sine Forslag, og derpaa udelukkede Forhandling om saadanne Forslag, som i Løbet af Udvalgets Virksomhed maatte fremkomme indenfor dette. Jeg er gaaet ud fra, at det var et Fællesudvalgs Opgave at prøve alle Veje; selv naar der kun kom et Forslag frem med den svageste mulige Udsigt til at kunne føre ud over Vanskelighederne, skulde man i alt Fald behandle det og ikke paa Forhaand udelukke Drøftelsen deraf. Det er det, der har gjort, at vi i Dag staar, hvor vi nu staar. Ingen kan i Øjeblikket sige, om vi ikke var naaet

til en lykkelig Løsning af Vanskelighederne, hvis vi havde ført Forhandlingerne paa det Grundlag, der aabnede sig gennem de Forslag, som havde meldt sig. Efter min Mening har Fællesudvalget derfor ikke alene ikke kunnet løse sin Opgave, men ikke valgt alle de foreliggende Midler for overhovedet at naa til en Løsning af Opgaven.

Ordføreren (Jørgen Pedersen): Det glæder mig at konstatere gennem det ærede Medlem (Trier), der nu talte, at jeg ikke paa noget Tidspunkt har undladt at fremhæve, at de yderligere Krav, der blev stillet fra Folketingets Side, ikke vilde blive accepteret af Landstinget; der har altsaa ikke hos Mindretallets Repræsentanter kunnet være nogen Tvivl om Landstingets Standpunkt i denne Henseende. Naar det ærede Medlem stiller den Fordring til et Fællesudvalg, at det skal, som der staar i den gamle Grundlov, søge at udjævne Forskellighederne mellem Tingene, skal jeg bemærke, at saaledes staar der ikke i den nye Grundlov, og det ligger ganske simpelt i, at man efterhaanden er kommet ind paa at behandle Sagerne i Fællesudvalget saare frit og tage Spørgsmaal op, som der slet ikke har været Uenighed om, hvis man saa kan blive enig om dem der. Men naar man stiller den Fordring til et Fællesudvalg, at man altid skal give efter paa visse Punkter, om hvilke man udtrykkelig har erklæret i Forvejen, at man ikke vilde give efter, saa er det en Opfattelse af Fællesudvalg, som jeg ikke kan godkende. I øvrigt har jeg tidligere under Forhandlingerne udtalt, at de Herrer ikke skulde vente sig meget af Fællesudvalget, navnlig skulde de ikke vente sig noget paa disse Hovedpunkter; der var et Punkt, hvor der muligvis kunde være Tale om at foretage Modifikationer, nemlig Spørgsmaalet om Valget af de landstingsvalgte Medlemmer. Og jeg udtalte den Gang, at fra Folketingets Side havde man set hen til Statsministeren og ventet, at han maaske med sine fremragende Forhandlingsevner kunde naa noget ligesom i 1915. Saaledes har Sagen imidlertid ikke stillet sig. Udvalget har ikke fra Statsministeren mødt noget Forsøg i den Retning; Flertallet har selv fremsat sit Forslag, som jeg udførligt omtalte, da jeg første Gang havde Ordet. Men ud over dette Punkt, hvor der altsaa kunde ske en Modifikation, har jeg udtrykkelig sagt i Tide, at der ikke var